

i Stedet for til Kl. 6 af Hensyn til det særegne Forhold for Konditorierne, at de skulle servere til Middage o. l. — Der er indført et Par Realitetsforandringer, som jeg haaber maa kunne blive ændrede. Herefter maa de unge Mænd mellem 14 og 16 Aar ikke anvendes til Natarbejde. Dette vil bidrage til at forrykke Læretiden, idet det tidligere var tilladt at anvende de unge Mennesker til Natarbejde, naar de havde fyldt 15 Aar. En saadan Forrykkelse vil være uheldig for de unge Mennesker selv, idet de blive senere færdige med Læretiden, men ogsaa af Hensyn til Tilgangen til Faget er det uheldigt, idet en Mængde unge Mennesker nu i Stedet for at tage Lære ved dette Fag vil søge Plads ved Fabrikker eller som Bude, saa at de ikke faa en reglementeret Lære eller i hvert Fald, naar de komme i Lære, vise sig at være mindre egnede. Jeg tror, at man uden Fare kunde beholde Bestemmelsen i den tidligere Lovgivning, det har vist sig, at det ikke har voldt Vanskelighed, at de unge Mennesker begyndte, naar de vare 15 Aar.

I § 5 b er den ugentlige Nettoarbejdstid i København og Frederiksberg sat til 57 Timer og i Provinserne til 60 Timer. Jeg anerkender, at Ministeren har skaaret gennem de Uhyrligheder, der tidligere fandtes med Hensyn til Arbejdstiden og Hviletiden, som endogsaa nødvendiggjorde en grafisk Fremstilling af, naar Arbejderne maatte staa op, og naar de maatte gaa i Seng, noget, der hverken var til at overholde eller finde Rede i. Ministeren har i det foreliggende Lovforslag opstillet ganske praktiske og letfattede Regler. — Det maa formentlig bero paa en Fejltagelse, at den ugentlige Nettoarbejdstid i § 5 b er nedsat med ikke saa faa Timer, thi det stemmer ikke med, hvad der staa senere, at den daglige Nettoarbejdstid maa ikke i København og Frederiksberg overstige $9\frac{1}{2}$ Time, i de øvrige Kommuner 10 Timer. Og naar der saa i § 7 staaar, at de i Provinserne skulle have mindst 24 Timers ugentlig Fritid, saa bliver det en Formindskelse i København fra et Nettotimetal af 63 til 57, medens det i Provinserne gaar ned fra 68 til 60. Bstemmelsen kan ogsaa være kommen ind for derved at antyde, hvad man har ønsket med Hensyn til et ugentligt Fridøgn. Et saadant er jo i og for sig et billigt Forlangende. Hvis Lærlingene imidlertid ikke i Fremtiden kunne beskæftiges i hvert Fald Natten til Søndagen, hvilket er af stor Betydning for de unges Uddannelse, blive Bestemmelserne, som

sagt, en Forringelse fra de nugældende Forhold, og dertil kommer, at Lærlingene ville faa mere Frihed end Svendene, selv hvor disse have et ugentligt Fridøgn som her i København. Jeg haaber derfor, at der maa kunne finde en Forbedring Sted paa dette Punkt. — De øvrige Bestemmelser i § 5 og § 6 finder jeg praktiske og heldige og skal ikke komme ind paa dem.

I § 7, andet Stykke, staaar der, at Arbejderne skulle have fri om Søndagen, dog ikke Fastelavns søndag, Søndag før Jul, 1. Juledag, saafremt den falder paa en Søndag, 1. Paaskedag og 1. Pinsedag. Jeg henstiller, at der bliver tilføjet Nytaarsaftensdag, naar den falder paa en Søndag, hvilket sker i Aar. Det vilde være uheldigt, om Befolkningen ikke paa denne Dag kunde faa den sædvanlige Forsyning med Brød.

Som det vil ses af Anmærkningerne til Lovforslaget, har Ministeren ment, at dette Fridøgnsspørgsmaal, som er det vanskeligste baade for Arbejdsgiverne og Arbejderne, burde overlades til fri Overenskomst. Den tidligere Lovs § 6, andet Stykke, foreslaas hævet, hvorefter Natarbejdet blev nærmere begrænset ved, at der overalt blev et ugentligt Fridøgn ligesom i København. Dette Forhold er let at praktisere her inde i København og i de til Byen grænsende Kommuner, hvor der er let Adgang til at faa de saakaldte Frinatssvende her inde fra København, men det er vanskeligt at praktisere ude i Provinserne, og jeg vil sige, at det er umuligt at praktisere ude paa Landet, hvor der er flere Mil mellem Bagerierne. Hvordan skulde der være Frinatssvende disponible? I og for sig er det ikke altid Pragteksemplarer af Svende, som man faar ind i Bagerierne til kun at arbejde en enkelt Nat, mange Gange kunne de slet ikke udføre det Arbejde, som den Svend, der er vant til det, kan udføre, men det skal jeg se helt bort fra. Jeg tror ogsaa, at det vil være aldeles unødvendigt for Landbagerier, hvor Arbejdet jo ikke er saa intensivt, og hvor der i det hele er Adgang nok til at faa den nødvendige Hvile og Frihed. Den ene Nat bager man nemlig Hvedebrød, og den næste bager man Rugbrød. Det er ikke som her i København og i de større Provinsbyer, hvor Bagerierne maa gaa uafbrudt Nat og Dag.

Hvorledes det skal ordnes, overlader Ministeren meget klogt til de paagældende Organisationer. I andre Fag er man kommen over det Spørgsmaal, og vi maa ogsaa se at kunne finde en Udvej. For mig